

HỒI 645

Hoành Độ Đại Hà

Khấu Trọng tuốt Tinh Trung Nguyệt ra khỏi vỏ, tinh khí thần lực tập trung cao độ, lập tức như chảy suốt đến đao phong, khiến Tinh Trung Nguyệt biến thành một bộ phận của thân thể thông linh như thần. Từ bên trái đánh sang kiếm của Lý Nam Thiên, mâu của Sử Vạn Bảo, đao của Khang Sao Lợi, kim thương của Mai Tuần, kiếm của Phùng Lập Bản và đao kiếm của ba tướng lĩnh khác, tất cả những người này đều là nhất đẳng cao thủ. Lý Nam Thiên và Sử Vạn Bảo công kích Bạt Phong Hàn khiến gã ba bề thọ địch rơi vào thế bại vong.

Sáu người còn lại thì tấn công Khấu Trọng khiến gã phân thân không kịp không có cách nào yểm trợ cho cánh phải của Bạt Phong Hàn.

Mũi tấn công đầu tiên là kim thương của Mai Tuần, trong số những cường địch này thì công phu của Mai Tuần cũng là hạng nhất hạng nhì, không biết có phải vì Tống Khuyết vây hãm Hải Nam đảo khiến Mai Tuần gia phá nhân vong, vì vậy nên mới trút giận lên Khấu Trọng, nên nhát thương này đâm tới rất kiên quyết không thắng không quay về, trở thành chỗ mạnh nhất, sắc bén nhất trong thế tấn công của địch nhân. Những người khác tấn công càng lúc càng mạnh hơn.

Kiếm của Phùng Lập Bản ở mé trái Mai Tuần lao tới với một góc độ rất xảo diệu, chém chéo từ trên xuống dưới, nhắm vào chỗ yếu hại ở vai và cổ của Khấu Trọng, chỉ chậm hơn thương của Mai Tuần có một chút, khiến cho Khấu Trọng nếu đỡ thương thì khó mà tránh được kiếm của ư.

Ba tướng lĩnh còn lại không lao vào vòng chiến đấu, thừa cơ vòng ra đằng sau Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, cắt đứt đường lui của bọn gã, đồng thời phát động tấn công dữ dội vào mé sau bọn gã.

Hai bên tấn công chặt chẽ khiến cho ba gã rơi vào cái thế chật vật không ứng cứu được lẫn nhau.

Khấu Trọng lúc đầu không nắm vững được thân ý mà Tống Khuyết đã từ nói mà vào khoảnh khắc sinh tử ấy gã không cần đưa mắt nhìn, Tinh Trung Nguyệt của gã chính là công

cụ giết địch hữu hiệu nhất, là sự nổi dài cảm quan, đao khí sinh ra trong Tĩnh Trung Nguyệt chụp hoàn toàn lên người địch nhân, bất kỳ một thay đổi nhanh chóng nào của chân khí rõ ràng cũng từ Tĩnh Trung Nguyệt truyền vào linh đài sáng suốt của gã, không có một kẽ hở cũng như nắm rõ tiến công thoái thủ của địch nhân trong lòng bàn tay.

Đao vận theo ý, ý chạy theo đao, cuối cùng cũng đạt tới cảnh giới Thiên Đao của Tống Khuyết. Người và đao biến thành một chỉnh thể không thể chia cắt.

Gã hiểu rõ nếu để kiếm của Lý Nam Thiên và mâu của Sử Vạn Bảo có cơ hội công kích Bạt Phong Hàn thì Bạt Phong hàn trước ba mũi tấn công nhất định sẽ đổ máu đương trường, cho dù Bạt Phong Hàn chỉ bị thương không chết thì năng lực tác chiến sẽ suy giảm, và khi bốn phương tám hướng địch nhân cùng phát động tấn công thì bại vong sẽ là trong sớm muộn mà thôi. Nhưng nếu gã phân thân đi cảm Lý Nam Thiên và Sử Vạn Bảo hộ Bạt Phong Hàn thì gã sẽ khó thoát được tai kiếp từ kim thương của Mai Tuần.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì Khấu Trọng bỗng vọt lên trước, trước tiên là tránh sự uy hiếp từ thể kiếm của Phùng Lập Bản rồi lật tay chém một đao xuống cây kim thương liên tục biến hóa của Mai Tuần đồng thời hô khẽ: "Biến trận! lão Bạt lui!"

Trước mắt Bạt Phong Hàn toàn là đao quang kiếm ảnh, y hét lên thanh Thâu Thiên kiếm trên tay nháy mắt đã đâm ra bốn lần. Trước tiên đâm vào mũi Liệt Mã thương của Lý Nguyên Cát, tiếp đó là đao của La Sĩ Tín, Thái Hư kiếm của Bằng Ngọc và trường kiếm của Lý Thế Tích đang từ những góc độ khác nhau lao đến nhưng giống như là lao đến để Bạt Phong Hàn luyện kiếm.

Bạt Phong Hàn nghe Khấu Trọng nhắc nhở hiểu rằng gã không tránh được thể tấn công bài sơn đảo hải ở mé phải mà y vì ngăn bốn đại cao thủ ở bên trái và trước mặt nên đã dùng hết chân khí tích lũy, nhất thời chưa thể phục hồi được ngay bèn thừa thế lui lại mé sau Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, chỉ trong sát na đề tụ công lực, rồi xoay mình Thâu Thiên kiếm toàn lực tấn công về phía sau phản kích ba tên tướng vốn tưởng rằng có cơ hội tấn công.

Kinh khí nổ vang, đầu ngón tay Từ Tử Lăng điểm lên cây đồng côn của Tiết Vạn Triệt, đồng thời tay trái chém trúng bảo kiếm của Lý Thần Thông quả thực khiến người ta khó mà tin được.

Hai đại cao thủ bên địch chỉ cảm thấy binh khí trong tay dội đi, mà không sao dụng lực được, thì ra một nửa lực đạo đã bị Từ Tử Lăng dùng xảo diệu thủ pháp khử mất, còn một nửa lực đạo thì bị hút mất, biết rằng không hay bèn kinh hoảng lùi lại sau.

Nếu chỉ luận về công lực và chiêu thức thì hai người bọn họ và Từ Tử Lăng cách biệt không xa lắm, nhưng lúc này tinh thần của Từ Tử Lăng đã vượt xa mức mà hai người họ lường tượng được. Chính vì Từ Tử Lăng nhìn thấu suốt cách vận hành kinh khí của họ thì mới dùng được thủ pháp huyền ảo mà phá mất thế tấn công lăng lệ, điều này vừa khéo lại chính là vô thượng pháp môn không sợ quần công của Thạch Chi Hiền.

Từ Tử Lăng đá chân trái xuyên qua cặp phủ đá thẳng vào ngực viên tướng sử phủ, còn một tay thì xuyên qua sườn, nắm lấy cây trường mâu.

Viên tướng sử phủ thấy chân gã đã chạm vào trước ngực thì hồn phi phách tán, không lý gì đến tấn công nữa, lùi mạnh về phía sau, ngào ngơ Từ Tử Lăng điểm nhẹ mũi chân, vừa khéo điểm trúng huyệt Đản Trung trên ngực hắn. Từ Tử Lăng còn chút cước hạ lưu tình, chỉ truyền vào một ít chân khí để phong bế huyệt mạch của hắn chứ không lấy mạng. Lúc này đôi song phủ đã tuột tay, lăn lóc cốc ra đằng sau, ngã ngối vào mạn thuyền mất hết sức chiến đấu.

Viên tướng cầm mâu trông thấy rõ Từ Tử Lăng níu lấy mũi mâu nhưng không có cách nào thoát ra được, hắn vẫn cầm trường mâu, ngực thì như thiết trùy giáng trúng, ộc máu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng không có cách nào bò dậy được nữa.

Từ Tử Lăng nắm lấy mũi mâu, dùng cán mâu đánh tiếp Vạn Triệt và Lý Thần Thông, động tác như lưu thủy hành vân rất đẹp mắt.

“Keng keng!”

Tĩnh Trung Nguyệt chém thật mạnh vào đầu mũi kim thương của Mai Tuần, mặc cho Mai Tuần biến hóa thế nào vẫn chém ra một đao bình thường đúng như Thân Ý, tựa như hữu ý mà như vô ý, cử động như nhẹ mà lại như nặng, chặn đứng mọi biến hóa của Mai Tuần khiến hắn ta ngoài việc tạm thời phải lui chứ không còn cách nào khác.

Tĩnh Trung Nguyệt không hề ngưng nghỉ, vẫn tiếp tục xoay chuyển theo một nguyên tắc huyền diệu nào đó bổ lấp chỗ trống mà Bạt Phong Hàn để lại, nhằm lúc Lý Nguyên Cát, Bàn Ngọc, Lý Thế Tích và La Sĩ Tín đang chỉnh đốn lại trận thế, trước tiên gã đón lấy trường mâu của Sử Vạn Bảo, “choang” một tiếng lại đánh cho Sử Vạn Bảo cả người lẫn thương đến lão đảo rồi gã mới lao lên trước chặn đứng kiếm của Lý Nam Thiên.

Tĩnh Trung Nguyệt giao kích với kiếm của địch nhân, Lý Nam Thiên mạnh thế mà cũng không chống lại được thủ pháp của gã liền bị gã hẩy ngã về phía trận thế của các chiến binh Huyền Giáp.

Tiếng rì rầm ở phía sau nổi lên, tiếng binh khí càn liên miền bất tuyệt, ba viên tướng nhà Đường bị đánh ngã về phía đầu thuyền, Bạt Phong Hàn cũng lao đảo mấy bước, vai trái, tay phải và bắp vế phải đều chảy máu, nhưng chỉ một thoáng lại kiên nghị đứng dậy, kiên cường dùng thương tích đổi thương tích.

Lý Thế Dân đứng xem trên đài chột ra một mệnh lệnh, chiến binh Huyền Giáp hai bên thuyền ủa lên. Chạy đến chỗ trống ở đầu thuyền như muốn lấp vào chỗ của ba bại tướng vừa rồi, một chút ưu thế mà Bạt Phong Hàn dùng tính mạng để đổi lấy đều trôi hết theo dòng nước.

Vào đúng lúc không thể chậm trễ, Bạt Phong Hàn lắc mình tránh khỏi trường kiếm của Phùng Lập Bản, tung chân đá một cước khiến Phùng Lập Bản vội vàng giật lui, rồi rút lên một tiếng vang vọng khắp toàn thuyền, rồi kiếm và người hợp nhất không để ý gì đến thương tích mà hóa thành một luồng sáng xuyên qua giữa Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đốc sức lao đến chỗ Lý Nguyên Cát, rõ ràng là muốn mạng đổi mạng với hắn.

Gã muốn xem Lý Nguyên Cát có cái đảm lượng đó không, vì trước đây gã có ý khích động nộ hỏa của Lý Nguyên Cát khiến hắn nhớ lại hiềm khích xưa, chính là muốn làm cho Lý Nguyên Cát bất chấp tất cả ra tay trước tiên để vót vát chút uy vọng. Nền biết Lý Nguyên Cát thân phận rất đặc biệt, cho dù sau này có thể giết được ba gã nhưng Lý Nguyên Cát cũng táng mạng tại đây, tất cả những người có mặt trên thuyền kể cả Lý Thế Dân đều phải chịu trách nhiệm. Bất luận Lý Nguyên Cát hung hãn thế nào, cũng không dám đồng quy ư tận với Bạt Phong Hàn vốn xuất thân thảo mãn, vì vậy chước này của Bạt Phong Hàn hết sức cao minh, một lần nữa chứng minh cái câu 'kẻ nào bạo gan thì người đó thắng' mà y đã nói.

"Keng keng!"

Cán mâu của Từ Tử Lăng lần lượt quét qua bảo kiếm và đồng côn của Lý Thần Thông và Tiết Vạn Triệt, mượn được chân kinh dung hợp với kinh khí rồi giải phóng hết ra, ép hai người lại phải lùi tiếp, ngăn đường tiến của các chiến binh Huyền Giáp đang từ mạn trái ủa đến, khiến chúng nhốn nháo. Sau đó trở mâu dùng cán mâu đánh vào cánh tay phải của Lý Nguyên Cát khiến hắn không thể di chuyển sang phải, chỉ có thể di chuyển sang trái hoặc đằng sau. Khấu Trọng đã hợp tác với hai người được một lúc nên hiểu thành công hay thất

bại đều ở lúc này đây nên sau khi đẩy lui Sử Vạn Bảo thì Tỉnh Trung Nguyệt liền hóa thành hàng ngàn luồng đao quang lao đến tấn công của Lý Nguyên Cát.

Lý Nguyên Cát đột nhiên phát hiện ra mình bị hãm trong hiểm địa, ba bốn bề thọ địch. Bàn Ngọc, Lý Thế Tích và La Sĩ Tín cùng các chiến binh Huyền Giáp đều bị cắt đứt với y. Bất kể y tự tin tự phụ thế nào cũng không dám chặn đòn tấn công chính diện của Bạt Phong Hàn và chia hai bên trái phải cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng. Đừng nói là y mà cho dù lúc này thay vào vị trí của y là Thạch Chi Hiền thì cũng chỉ có một con đường lui. Lý Nguyên Cát rú lên, Liệt Mã thương hóa thành mười mấy đạo thương quang phát ra kinh khi soạt soạt, bắn vào Bạt Phong Hàn đồng thời lùi nhanh ra sau hy vọng thủ hạ ở phía sau có thể tràn tới để giảm nhẹ áp lực và thế tấn công to lớn mà y đang phải hứng chịu.

Lý Thế Dân đang đứng quan sát thấy tình thế không hay bèn hô: “Lên”, Trương Tôn Vô Ky và Uất Trì Kính Đức đang đứng bên trái y đều bay khỏi đài. Trương Tôn Vô Ky cầm cây ngọc tiêu mang theo tiếng gió rít lạnh không điểm vào mặt của Từ Tử Lăng, còn Uất Trì Kính Đức thì ngọn Quy Tàng Tiên dài hai trượng ba thước bật ra khỏi ống tay áo, ra sau mà đến trước, nghênh đón Bạt Phong Hàn nhân kiếm hợp nhất như mũi tên.

Ngọn roi có ưu điểm của binh khí dài phát điểm vào yết hầu của Bạt Phong Hàn.

Phía sau lưng Lý Nguyên Cát là Bàn Ngọc, La Sĩ Tín và Lý Thế Tích và hơn ba mươi chiến binh Huyền Giáp đều đang nhao nhao dạt sang hai bên để mở đường lui cho y. Trận thế vững chắc và kín kẽ đã tan tành như ngôi vỡ, biến thành một cục diện hỗn loạn mạnh ai nấy đánh, chỉ chăm chăm từ hai cánh tràn lên để giải vây cho Lý Nguyên Cát.

Mỗi tên địch ở mé ngoài đều hoang mang chính đốn lại thế tấn công nhưng đều chậm một chút, mười mấy tên chiến binh Huyền Giáp đằng sau lưng Lý Thế Dân là tinh tuyển trong số cận vệ của y, tập trung bảo vệ chủ nhân sợ ba người thừa cơ xông lên đài nên đều đứng án trước mặt Lý Thế Dân kết thành một bức tường người tách lìa Lý Thế Dân và chiến trường kịch liệt ở sàn thuyền phía dưới đài.

“Soạt!”

Mâu thoát khỏi tay Từ Tử Lăng đánh thẳng vào Quy Tàng Tiên của Uất Trì Kính Đức. Ngọn roi vốn chứa đầy lực đạo lập tức bị chệch mục tiêu.

Bạt Phong Hàn không còn bất kỳ một trở ngại nào nữa, kiếm quang đại thịnh, kiếm khí lăng lệ, khóa chặt lấy Lý Nguyên Cát vốn đã mất đi nhuệ khí, uy thế mạnh mẽ như quyết lấy mạng Lý Nguyên Cát mới thôi.

Lý Nguyên Cát lùi tránh nhất thời khiến trận thể không thể phá trở nên lộn xộn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng như hai mảnh hổ xuất chuồng, áp sát hai mé trái phải của Bạt Phong Hàn hình thành nên tam giác trận vững chắc vô bì không ai có thể lay chuyển nổi, phá vào thể trận đã tan vỡ của địch nhân.

“Đinh!”

Từ Tử Lăng dùng ngón giữa của bàn tay phải búng cây ngọc tiêu của Trương Tôn Vô Ky ra, chấn động đến nỗi khiến y bay bật đi. Thâu Thiên kiếm của Bạt Phong Hàn cách ngực Lý Nguyên Cát chưa đến nửa trượng, quần lấy Liệt Mã thương, Lý Nguyên Cát hiển thị công phu và tài trí đào sinh, tung mình bật lên, rút về bình đài phía sau lưng, để hở khoảng trống ở cửa vào khoang thuyền.

Khấu Trọng hét to Tinh Trung Nguyệt hóa xuất vạn đạo dao quang đánh cho La Sĩ Tín và một toán thiên binh nghiêng ngả, không có cách nào hợp trận với nhóm khác.

Bạt Phong Hàn rú một tiếng dài phóng lên trước, Thâu Thiên kiếm phát ra tiếng xè xè, bốn tên chiến binh Huyền Giáp muốn từ bên trái xông lên phía trên để bịt cửa nhưng ngay lập tức máu đã bắn tung tóe ngã xuống.

“Bình!”

Cửa gỗ vỡ tung để bọn gã phá cửa xông vào giống như một tờ giấy mỏng.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng theo sát đằng sau, hai gã vừa vào cửa vừa lật tay phản kích, đánh văng Bàn Ngọc và một tên khác ra bên ngoài khoang.

Bạt Phong Hàn xông lên hành lang không một bóng người, hai bên là những căn phòng đóng kín cửa, cuối hành lang là một cửa ta và một chiếc thang gỗ thông xuống tầng dưới. Lý Thế Dân hiển nhiên không ngờ bọn gã lại tìm được cơ hội xông vào được khoang thuyền. Ngoài mấy tay thuyền phu chèo thuyền ở tầng dưới khoang giữa thì tất cả nhân thủ đều đang bố trí ở các vị trí chiến lược trên sàn thuyền, vì vậy bọn gã vào trong khoang thì không chỉ tranh thủ được không gian thời gian để thở mà có thể khiến cho địch nhân không thể tìm được vị trí của ba gã, và điều khiến địch nhân đau đầu nhất là bọn gã có thể chạy ra cửa ra ở đầu bên kia và cũng có thể chui vào tầng hầm ở khoang đằng trước hay nhảy ra khỏi thuyền từ cửa sổ ở bất kỳ căn phòng nào trong số mấy chục căn phòng. Nói cách khác là địch nhân không thể nào vây hãm bọn gã được nữa, quyền chủ động đã trở về tay bọn gã.

“Rầm!”

Bạt Phong Hàn phá cửa lao ra ở đầu bên kia hành lang, địch nhân vẫn chưa kịp phong tỏa cửa ra, ba gã đến chỗ lộ thiên của khoang giữa và khoang trước chỗ có cột buồm, tức thì cả ba cùng cảm thấy đã xâm nhập được vào trọng địa của thuyền địch.

Các chiến binh Huyền Giáp từ bốn phía nhao nhao ủa cả lại đông không đếm xuể, chỉ cần bị họ níu lấy thì dẫu võ công ba người bọn gã có cao đến đâu cũng sẽ như rơi vào tổ kiến không thể nào thoát thân, lại khiến cao thủ của địch nhân từ đầu thuyền đuổi tới, chắc chắn chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Khoang chính cách khoang trước chỉ hai trượng, trên giáp bản mộc lên hai tầng lầu nằm ở chính giữa con thuyền to lớn, và trung tâm khoang thuyền này chính là cây cột buồm cao nhất.

Bạt Phong Hàn không dám dừng lại, Thâu Thiên kiếm múa sang hai bên, đẩy lui hai tên địch rồi lại chém lên phía trước, những tên chiến binh bị đẩy lui vẫn kiên trì không lui, càng lúc càng đông lên trước sau tương hổ, lớp lớp vây lấy ba gã, đằng sau bên trên tiếng gió rít, ba gã không cần ngoảnh đầu lại nhìn cũng biết cao thủ địch nhân đã đuổi tới nơi.

Bạt Phong Hàn hét lên một tiếng, người bay theo kiếm. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ nơi này là nơi quyết định tử chiến hay là bỏ chạy thành công nên không còn ngại ngần gì cả, xông thẳng lên phía trước. Máu bắn tung tóe, những người chặn đường ở đằng trước ngã nháo nhào. Trên mình ba gã cũng có thêm không biết bao nhiêu vết thương, toàn dựa vào chân khí hộ thể, khéo léo ngự kinh và né tránh, đẩy lui những binh khí thần tốc của địch nhân, Bạt Phong Hàn xô vào cửa khoang, vào đến một khu an toàn khác ba gã đều đầm đìa máu bèn tạm tạm dừng khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi ra được đến cửa ra vận khí trị thương.

“Bình!”

Cánh cửa ở đầu kia mở ra, bọn thiên binh Huyền Giáp như sói như hùm ủa vào trong khoang, bịt kín cửa ra, đằng trước không có đường ra, đằng sau lại có truy binh.

Lúc này ba gã đã vượt qua đoạn giữa của hành lang đồng thời phá được ván sàn tầng trên đến được đại sảnh rộng rãi không một bóng người ở trên đó.

Lý Nguyên Cát, Lý Nam Thiên, Mai Tuần xuất hiện đầu tiên ở bình đài đầu thuyền. Lý Nguyên Cát hô: “Chạy đâu!”

Bạt Phong Hàn cười ha hả: “Chạy chỗ nào mà chả được!”

Trước khi ba gã vào tới sảnh thì Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã chui ra cửa sổ cuối đuôi thuyền, lặn ra bình đài lộ thiên bên ngoài sảnh, tên bay rào rào, những chiến sĩ Huyền Giáp canh gác khoang cuối, đuôi thuyền, cột buồm và vọng gác cùng phát tiến về phía họ.

Ba gã vội vàng bật lên tung mình lướt lên, tránh khỏi làn tên, nhảy vào chỗ cột buồm ở cuối thuyền trông thấy bên dưới toàn địch nhân nào dám chần chừ bay lướt đi về phía đuôi thuyền.

Lúc này con thuyền lớn đã ra đến giữa dòng, đuôi thuyền quay về bờ chính Bắc, còn cách bờ gần hai mươi trượng. Bạt Phong Hàn linh cơ chợt động, vụt hét lên: "Ta phụ trách nửa trước, các ngươi phụ trách nửa sau!"

Hai người nghe thấy đều hiểu, tinh thần phấn chấn đều vội vàng tuân theo. Đuôi thuyền là nơi binh lực mỏng nhất của địch nhân, một mặt là vì cao thủ chủ lực chưa kịp chạy đến, mặt khác vệ sĩ gác đuôi thuyền vừa rồi đã chia nhân thủ để tăng viện cho đằng đầu thuyền nên đã rút rỗng binh lực ở đây.

Ba gã lập tức toàn lực xuất thủ mở con đường máu chạy tới cuối thuyền.

Ở đằng sau Lý Nguyên Cát dẫn theo cao thủ ồ ạt đuổi tới nhưng đã chậm một bước rồi.

Bạt Phong Hàn dẫm hai chân lên thành thuyền, đầu gối hơi cong.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đề khí khinh thân lần lượt nắm lấy hai vai trái phải của y.

Bạt Phong Hàn cười ha hả: "Tề vương khởi tiến nữa!", hai chân dụng lực mang theo Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đằng không nhảy lên vào bầu trời đêm mãi cho đến khi cách đuôi thuyền đến sáu trượng thì mới hạ xuống, đến lượt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bay lên, giữ lấy y xé gió lao về bờ bắc, vượt qua mặt sông biển mất trong bóng đêm trên bờ.

Khi Lý Nguyên Cát đuổi tới đuôi thuyền thì chỉ còn biết thở dài bất lực.

Lúc đầu làm sao mà tưởng nổi ba gã có thể xông xáo từ đầu thuyền đến đuôi thuyền rồi chạy thoát lên bờ đối diện.

- o O o -